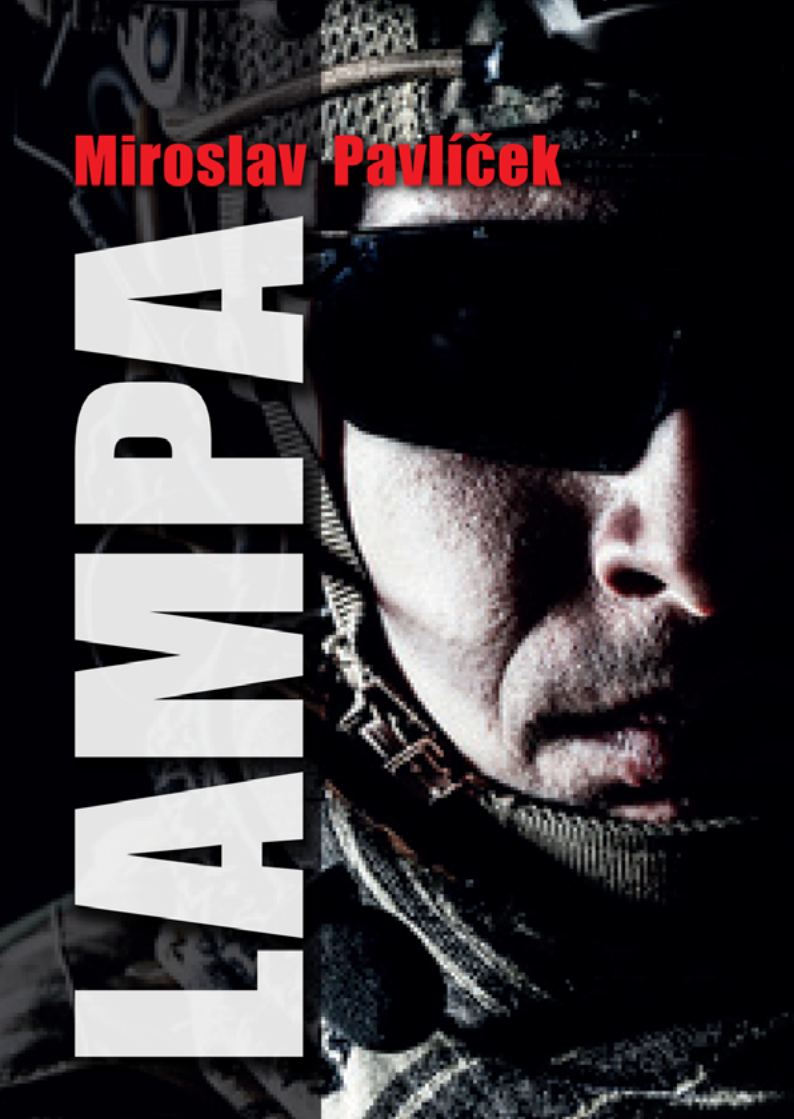

Miroslav Pavlíček

LAMPA

LAMPA

Miroslav Pavlíček

*„Děje tohoto světa jsou výsledkem tří faktorů:
přirozenosti, lidské vůle a náhody.“*

-Avicenna-

Miroslav Pavlíček

Text © 2018, Miroslav Pavlíček

Grafická úprava a sazba © 2019, Lukáš Vik

Obálka © 2019, EPAVA Olomouc, a.s.

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik – E-knihy hned](http://www.lukasvik.cz)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-257-5 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-258-2 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-259-9 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1.

Taxík odvážně zakroužil na malém parkovišti a zastavil pod zeleným neónovým nápisem: „PENZION DAVID“.

„Jsme na místě vašnosti,“ řekl taxikář rozverně.

Roman ze zadního sedadla zaplatil, vystoupil, obešel auto a snažil se Alici pomoci z auta. Byl to problém, protože vůbec nekontrolovala končetiny a pobaveně se tomu smála.

„Tak mi přece pomoz, Romi!“

„Nevíš jak? Seš jako rosol, protékáš mi mezi rukama. Trochu zabojuj!“

„Tak jo! Jsem jenom... Trošku opilá. Tohle byl fakt super večer. Dlouho mi nebylo tak dobře! Tobě taky? Já vím, jsem hrozná, promiň! Když je mi dobře, tak se v tom ztrácím! Chtěla jsem si to dnes moc užít... Mám za sebou docela náročné období,“ blekotala. Pak si všimla pobaveného pohledu taxikáře.

„Nedívejte se tak pane! Až budete milovat někoho jako já tohoto pána, taky se v tom možná ztratíte!“

„To je možný, madam. Ale teď mám obavy o svoje potahy. A taky bych nerad viděl, co jste měla

k večeri,“ ušklíbl se. Vystoupil a pomohl Romanovi postavit ji na nohy.

„Já sama, sama! Ale řeknu vám, džentlmen nejste, pane!“

Zavěsila se do Romana a nejistě se vydali ke dveřím, pod neónovým poutačem.

„Přeji vám úspěšnou noc, pane,“ zavolal za nimi taxikář pobaveně.

Na pokoji ji Roman posadil na postel, ale než si stačil shodit bundu, sekla sebou napříč postelí a zavřela oči.

„Nespi, slyšíš?! Musíš se svléknout!“

„Ty, ty! Ty mě chceš zneužít!“

„To taky. Ale když se nesvlečeš, budeš zítra vypadat jako bych tě žvýkal! Tak směle do toho! Sednout a držet!“

Poslušně se posadila a nechala si sundat bundu, halenku i podprsenku. Potom ji položil na postel, vyzul boty a stáhl rifle. Tričko, které si přivezla na spaní, se jí ani nezkoušel obléct. Schoulila se pod přikrývkou a žadonila:

„Pojď ke mně, Romi! Potřebuju obejmout!“

„Chvilenu, jenom se opláchnu,“ řekl a zmizel v koupelně. Když se vrátil, nevěděla už o světě. Vklouzl k ní pod přikrývkou a pohladil jí prsa.

Zavrňela a přitiskla se k němu. Její ruka mu vklouzla mezi nohy.

„Hm, tak tohle můžu,“ zadrmolila, ale znovu se ztratila v milosrdném spánku. Chvilku uvažoval, zda má zneužít situace ke srovnání hormonální nadbytečnosti. Ví, že v tomto stavu udělá všechno, co jí řekne, jenže zítra z toho stejně nic nebude vědět. Takový sex ho nebaví. Zato ráno, „po opici“, je z ní dračice. Vymýšlí neskutečné polohy a zažívá orgasmy, které ji roztřesou po celém těle, jako při zimnici. Takže trpělivost se vždy bohatě vyplatí!

Pohodlně se uvelebil a snažil si uspořádat si myšlenky rozmixované množstvím vypitého alkoholu.

Jejich vztah trvá právě dnes tři roky a není to námět pro dámský časopis zabývající se morálkou partnerských vztahů. Poznali se v lázních, kam si Alice občas jezdí léčit astma a Roman rehabilitoval zraněné koleno z florbalu. Ihned pocítili, že k sobě patří a zbývající dobu lázeňského pobytu strávili v euforickém transu vzájemného souznění.

Oba mají rodiny, ale shodně dosud nenašli sílu spálit za sebou dosavadní životy, přestože v nich nejsou spokojeni. Ani morální předsudky v tom nebyly, rozhodující. Jenom oboustranná pohodlnost

a proč to nepřiznat i určitá zbabělost z řešení tak radikálních životních změn.

Na poměr s Alicí ani na současný stav svého manželství nebyl hrdý. Často si v duchu nadává, že v sobě neuměl najít sílu, se v celé situaci najít a vyřešit ji.

S manželkou Helenou se poznal v době studií na Vojenské akademii. Krásná blondýnka, ale chladná, racionální, bez smyslu pro humor. Zpočátku mu imponovalo, že se mu občas podařilo zdolat její chlad a rozesmát ji. Líbila se mu i její věcná a dokonalá péče o něho i domácnost. Jenže když se jim narodila Zuzka, okamžitě přeorientovala veškerou svoji péči a pozornost na ni. Od malička měly jeho holky svůj svět, kam ho moc nepouštěly. Tehdy to nějak zvlášť neřešil. Měl náročnou práci, která vyžadovala být často a na dlouho mimo domov, takže to bral jako nezbytnou daň svého zaměstnání. Přesto cítil, že strádá.

Než poznal Alici, neměl, kromě jednoho krátkého krizového životního období, zájem příliš vyhledávat mimomanželské vztahy. Dávno věděl, že ženy nemají pod sukněmi něco mimořádného a tajemného. Ani si nemyslel, že by mu některá mohla ukázat v posteli něco nevídané. Jenže s Alicí zažil neuvěřitelné kouzlo smyslného

a bláznivého temperamentu a souznění. Vždy dokázala přesně odhadnout, co v dané chvíli nechce slyšet nebo co mu momentálně vadí. I Roman se jí v tom snažil vyrovnat, takže jejich schůzky byly neskutečně pohodové. Vážil si toho, že si kdykoli mohli otevřeně popovídat o naprosto niterných záležitostech bez obavy, že to bude někdy zneužito. Právě tohle mu doma chybělo nejvíc. Když se v manželství dostal do situace, že si potřeboval, aspoň trochu promluvit o nahromaděných problémech mohl si být jist, že Helena takto získané informace použije v nejbližším manželském konfliktu. Uraženě se tedy před ní uzavřel. To byl další stupeň jejich chladnoucího vztahu. Docela se v tom zmítal. Také proto, že naprosto nekriticky miloval dceru Zuzku i přesto, že byla vždy názorově zcela pod vlivem matky. Nerad by se jí odcizil definitivně. Vědomí, že manželství dospělo také jeho vinou k možná už nevratnému bodu, ho často trápilo...

Mysl mu pomalu ovládl pocit vyrovnanosti se sebou samým i svými nedostatky a jeho myšlenky se začaly rozplývat v hojivé náplasti všech podnapilých – spánku. Usnul velmi tvrdě.

Probudilo ho slunce, nemilosrdně pražící skrz okno přímo do obličeje. Zakryl si předloktím oči a druhou rukou zašmátral vedle sebe. Bylo tam však prázdno.

-Určitě v koupelně odstraňuje poopiční následky -pomyslel si.

Rozvalil se na záda a čekal. Bylo divné, že z koupelny nevycházel žádný zvuk. Uposlechl tedy náhlou naléhavou tělesnou potřebu, vstal, vešel do koupelny a zděsil se! Alice tam ležela na podlaze. Pod hlavou louži krve a obličej namočený v něčem, co byl pravděpodobně obsah jejího žaludku. Nohy měla nepřírozeně zkroucené a uvězněné ve shrnuté koupelňové protiskluzové předložce. Oči zavřené a v ruce držela osušku přitisknutou k hrudníku. Byla v bezvědomí. Ale dýchala.

Přiklekl k ní a zkontroloval, zda nemá něco zlomeného. Potom ji opatrně zvedl a odnesl do postele. Na čele, směrem k levému spánku měla hlubokou otevřenou ránu, která dost krvácela. Přiložil na ránu čistý ručník, natáhl se pro mobil a vytočil 155. Pak ji zabalil do přikrývky, klekl k ní a konejšivě hladil po tváři.

Když zaslechl houkačku záchranky, uvědomil si, že je dosud nahý. Rychle se nasoukal do riflí a rukávů košile a vyběhl před penzión. Na schodech

nervózně, odpovídal mladému lékaři na jeho klidné otázky. Došlo mu, že vlastně neumí dát uspokojivou odpověď na to, co se stalo.

Doktor Alici prohlédl a tázavě zvedl k Romanovi oči.

„Co pila?“

„Včera jsme trošku slavili. Vypili jsme tři sedmičky vína a dvě becherovky. Ale v jedenáct už jsme byli v posteli!“

Doktor ji soustředěně poslouchal stetoskopem. „Marihuana nebo nějaké jiné drogy?“

„V žádném případě!“

„Uhodil jste ji?“

„Blázníte? Miluju ji.“

„To se nevyklučuje,“ zabručel a natáhl do injekční stříkačky nějakou tekutinu z ampule. „Je na něco alergická?“

„Pokud vím tak ne! Ale má astma. Její občasné ranní kašlání mi rve srdce.“

„Dobře. Vezměte její věci a doklady, jedeme do špitálu! A zamkněte to tady!“

V sanitce se Alice trochu vzpamatovala:

„Já nechci! Romi! Nechci!“

„Klidně ležte, paní. Bude to dobré,“ uklidňoval ji lékař.

V čekárně nemocnice chirurgického oddělení kam ho vykázali, čekal už víc jak dvě hodiny, když tam vstoupil policista doprovázený lékařem. Rozhlédli se a neomylně zamířili přímo k Romanovi.

„Čekáte na paní Zídkovou?“ zeptal se policista. Byl to statný chlapík asi v Romanově věku s velkou, holou hlavou téměř bez krku a bystrými pronikavými očima, které zdobily nezvykle výrazné a dlouhé řasy. Vypadá, jak tuleň napadlo Romana.

„O co jde?“ zeptal se.

„Jste inženýr Rulík?“

„Od narození! Tak o co jde?“

„Musíme se vás zeptat na pár věcí.“

„Kdo my?“

„Policie České republiky,“ znělo to velmi komisně a bylo to i nepříjemné, protože všechny oči v plné čekárně se rázem obrátily k nim.

„To je mi ukradené. Chci vědět co je s paní Zídkovou!“

„Je po chirurgickém ošetření,“ řekl lékař.

Roman si ho prohlédl -malý hubený človíček s brýlemi, které si neustále nervózně upravoval.

„Chci ji vidět!“

„To bohužel není možné. Je stabilizovaná a momentálně odpočívá. Necháme si ji tady

nejméně do zítřka na pozorování,“ řekl lékař s rozhodností, jakou by Roman u něho neočekával.

„Ostatně, v jakém jste s pacientkou vztahu?“

„Jsme... Přátelé!“ Roman cítil, jak tahle věta zní v přeplněné čekárně přinejmenším zvláště.

„V tom případě je mi líto. Nesmíme podávat cizím lidem informace o zdravotním stavu pacientů,“ pronesl doktor naučenou větu.

„To pan inženýr jistě dobře ví,“ usmál se policista. „Tak půjdeme?“

„Kam?“

„K nám na služebnu. Jak jsem řekl, potřebujeme se vás na pár věcí zeptat.“

„Něco jsem provedl?“

„Jenom rutina.“

„A mohu odmítnout?“

„Neradil bych vám to,“ prohlásil komisně policista.

Před nemocnicí čekalo policejní auto s dalším, tentokrát velmi mladým policistou za volantem. Cesta trvala asi patnáct minut a celou tu dobu nikdo nepromluvil. Policejní služebna v Ražkově

byla nová budova hned vedle jedné z hlavních křižovatek na hlavním silničním tahu na Slovensko.

Tuleň Romana usadil na jednoduché nepohodlné židli, v nepříliš přívětivé, místnosti s velkým pracovním stolem. Na něm se vedle počítačového monitoru skvěl chaos papírů a kancelářských potřeb. Kromě kancelářského křesílka u stolu a zmíněné židle tam stála už jen dřevěná šatní skříň a válenda, na které se válely další přetékající kancelářské složky. Už na chodbě policista požádal o občanku a zmizel s ní v jedné z kanceláří. Když vyšel, měl Roman pocit, že v jeho obličejí postřehl nejistotu a rozpaky, které na něm vypadaly trapně a komicky.

-Určitě byl u nadřízeného, usoudil Roman.

V kanceláři policista zase nabyl rovnováhu. Zapnul počítač a chvíli klikal myší. Potom oznámil, že s ním musí sepsat protokol a odříkal formuli o tom, kdy musí vyslýchaný mluvit pravdu a kdy nemusí odpovídat vůbec.

„Můžete mi sakra říct co se to děje? Proč jsem tady?“ vyrazil Roman k útoku.

„Jen klid. Dostali jsme oznámení od záchranky a vyšetření v nemocnici to nevyloučilo, že došlo ke zranění osoby, které mohlo být způsobeno třetí osobou. Zrovna teď kolegové provádějí zdokumentování a zajištění místa činu, tedy vašeho

pokoje v penzionu David. Takže mi určitě nebudete chtít komplikovat moji práci.“

Zručně vypsál do protokolu Romanovy nacionále.

„Jste zaměstnán nebo podnikáte?“

„Pracuji u armády, jako občanský zaměstnanec.“

To ho zaujalo tak, že trochu vypadl z role chladného neosobního profesionála. „Jako co, tam pracujete?“

„Jsem jenom obyčejná kontrolní myš.“

„Co kontrolujete?“

„Zadávání a realizaci veřejných zakázek.“

„Pane jo. To vás u vojenských útvarů rádi vidí, co? A to co je občas v novinách o nákupech, které armáda provádí je i vaše práce?“

„Tak trochu. Ale ono to u jiných resortů nebude jiné. Ani u vnitra. Jenže proto tu nejsem, že?“

Policista se vrátil do přítomnosti, ale teď vypadal méně komisní. Smířlivě Romana požádal, aby postupně popsal všechny události až do příjezdu do nemocnice. K jeho údivu stačil výpověď zapisovat. Jen jednou dal rukou znamení, aby vyprávění trochu zpomalil. Potom si pečlivě výpověď nechal několikrát, úplně od začátku a do všech podrobností zopakovat. Romana napadlo, že by to měli vidět lidé, co vyprávějí vtipy o neschopných policistech.

„Pohádali jste se?“ zeptal se až příliš lhostejně nakonec, takže bylo jasné, kam směřuje.

„Ne! Známe se už pár let a dosud jsme se nepohádali.“

Tuleň vzhlédl od obrazovky tázavým pohledem, ale neřekl nic. Patrně má se ženami jiné zkušenosti. Vytiskl protokol a pozorně jej přečetl. Potom podal papíry Romanovi:

„Teď vy!“

Bylo tam napsáno přesně, co vypověděl.

„Mám to podepsat?“

„Jen jestli to souhlasí.“ Podal Romanovi propisku, pak všechno znovu zkontroloval, papíry vložil do složek a řekl:

„Zajdu s tím k šéfovi. Klidně sedte a žádný hlouposti. Nechám otevřené dveře, aby kolega z kanclu naproti na vás viděl.“

Trvalo další půlhodinu, než se vrátil.

Rezignovaně hodil složky na stůl, odevzdaně pokrčil rameny a významně mlčel.

Po chvíli vstoupil člověk, který nenechal nikoho na pochybách kdo je tady pánem. Postavou si s tuleněm byli trochu podobní, byl však o něco starší s počínající pleší nad mohutným čelem. Hlava s velkým plochým nosem, obřími nosními dírkami a výraznou dolní čelistí napovídala, odkud pochází

lidský druh. Velké, světle šedé studené oči se dívaly z jeho obličeje téměř bez mrknutí.

Roman znal podobné panovačné panáky. Zlý kukuč, zastrašování, vychytralost a vytrvalost jsou jejich hlavní zbraní. Jejich samolibost je však obyčejně i jejich slabinou. Roman se rozhodl vyzkoušet správnost svého úsudku a vyloudil v obličeji nejistý, trochu polekaný výraz. A fungovalo to! Šéf se povýšeně ohlédl na svého podřízeného, který říkal -takto se to dělá, moulo!

„Proč jste tu Zídkovou zmlátil?“ zahřměl z výšky své nadřazenosti.

„Předně, pro vás je to paní Zídková a pak, neuhodil jsem ji. Vůbec si neumím vysvětlit, jak k tomu zranění došlo,“ řekl tiše, ale pevně.

„Takže mi chcete namluvit, že paní Zídková si sama, jenom tak, způsobila otřes mozku a velkou tržnou ránu na hlavě?“

Roman pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, neumím si to vysvětlit. A vzhledem k tomu, že jsme večer něco vypili, si nekonečně vyčítám, že jsem tomu nedokázal zabránit.“

„No, jak chcete! Ale jistě víte, že přiznání je polehčující okolnost,“ zíral nasupeně Romanovi do obličeje.

-Jo! Okolnost je to polehčující, avšak jisté odsouzení, napadlo Romana. Ale nahlas neřekl nic. Ten nadutec by to mohl brát všelijak.

„No, jak myslíte, inženýre! Až nám to dovolí lékaři, tak paní Zídkovou vyslechneme. A já chci, abyste pak byl k dispozici,“ prohlásil tak aby si Roman nemohl nevšimnout vyhrůžky v jeho hlase.

„Chápu. Máte moje telefonní číslo, stačí zavolat.“

„Fajn. A nepokoušejte se kontaktovat poškozenou, dokud nebude případ uzavřen! Je to příkaz! Jinak vás budu muset zadržet, abyste nemohl ovlivňovat svědka.“

„Jsem obviněn?“

„Zatím ne. Zatím,“ řekl se zřetelnou lítostí v hlase.

Tuleň Romana beze slova vyprovodil až před budovu a když se loučil, zdálo se, že v jeho očích zahlédl něco jako záblesk porozumění.

Venku bylo horko. Bleděmodrá obloha se bez problémů prolínala se sytou zelení beskydských vrchů, ale Romana to teď nezaujalo. Chvíli přemýšlel, zda má zajít do jídelny na náměstí a utišit kručení v žaludku. Na konec se rozhodl k návratu do penzionu pro auto. Cesta domů mu sice bude trvat nejméně hodinu, ale na trase je několik slušných motorestů. K Alici nesmí a jinak

tady nemá co dělat. Cestou bojoval s nezdolným pokušením vykašlat se nafoukaného policistu a zavolat jí. Zkontroloval mobil, ale ani ona nevolala.

-Jestli jí nesebrali mobil tak to bude první, co udělá, až se trošku sebere, uklidňoval se.

Druhý den dopoledne už neměl nikde stání. Pobíhal po bytě jako nadržený králík na jaře. Jeho manželka Helena poslední dva roky trávila veškerý čas u dcery hlídáním vnoučat a vedením její domácnosti. V současné situaci mu to velmi vyhovovalo. Alespoň se nemusí trapně vymlouvat nebo něco vysvětlovat.

Helena je učitelkou v mateřské školce a snad pod vlivem přemíry pedagogických informací svoji dceru Zuzku neskutečně rozmazlila. Od malička za ni všechno dělala a zařizovala, až z ní udělala krásnou Barbie, které zařídila i Kena.

Neutěšený stav jejich manželství před časem zhoršila ještě jedna skutečnost. Roman ještě jako důstojník na dvou vojenských zahraničních misích vydělal poměrně slušné peníze. Měl sen, že si po odchodu do výslužby pořídí chalupu nebo chatu

někde u vody, kde bude trávit čas na rybách nebo v lese na houbách. Po návratu z poslední mise však zjistil, že holky z jeho peněz zakoupily pozemek a začaly pro mladé stavět rodinný domek. Aniž se s ním poradily nebo se ho zeptaly!

Cítil se ukřivděný a dotčený. Okamžitě zrušil ženě přístup ke svému účtu, na kterém ovšem už stejně moc nezbylo. I Heleny se jeho počínání dotklo a od té doby se intenzivně věnovala jen vnoučatům, dceři a zeťovi.

Roman vnoučata miluje. Kluci, Radek a Kuba jsou zábavní a bezprostřední. Bylo fajn s nimi vyrazit na výlet do ZOO nebo na nějaký zámek. Jenže ani tohle mu dcera s Helenou nikdy neopoměly znechutit. Po návratu z takového výletu byl vždy proveden důsledný výslech o tom co jedli a pili. Pak ho zahrnuly nevybíravými výčitkami o škodlivých přísadách v párcích, v coca-cole nebo zmrzlinách a jejich hrůzném vlivu na dětský organizmus. Příjemně strávený den se tak dostal do docela jiné roviny. Raději tedy trávil téměř veškerý čas v práci. Schůzky s Alicí se tak staly jedním z mála příjemných zpestření jeho jinak docela nudného života.

Protože si poslední roky téměř ani nevybíral dovolenou, dostal ji teď od šéfa nekompromisně

nařízenou. Ten týden měl v plánu co nejvíc strávit s Alicí.

Před obědem už to nevydržel a zavolal jí, jenže příjemný hlas telefonního operátora ho informoval, že účastník je momentálně nedostupný.

Po chvíli se přece jen jeho telefon rozvibroval.

„Adamec, policie České republiky,“ poznal hlas policejního náčelníka a Romanovi přišlo k smíchu, že někdo s takovým zevnějškem může mít tak obyčejné jméno.

„Můžete nás navštívit, pane inženýre?“ zeptal se tónem, který vylučoval opak.

„Kdy?“

„Za dvě hodiny?!“

„Budu tam!“

Pět minut před stanoveným časem zazvonil na zvonek budovy policie. Mrzutý, policista mu otevřel a beze slova ho odvedl do kanceláře šéfa, který ani nezvedl pohled od monitoru počítače. Pouze kývl na policistovo hlášení hlavou a dlouho soustředěně něco ťukal do klávesnice. Teprve když si po pěti minutách trapného čekání Roman sedl na jedinou volnou židli, překvapeně zvedl pohled.

„Neřekl jsem, že si můžete sednout.“

„Ne? Přísahal bych, že ano.“

Šéf si s nechutí povzdechl a chvíli si ho výhrůžně prohlížel studeným pohledem. „Jak dlouho s paní Zídkovou udržujete poměr?“ zasyčel jedovatě.

Roman vycítil, že Adamec už nemá předchozí jistotu a rozhodl se toho využít.

„Nejdříve mi řekněte, jak je na tom paní Zídková a potom co jste se dozvěděli z jejího výsledku!“

„Pane inženýre, tady jste na policii a otázky kladu já!“ snažil se udržet unikající nadřazenou pozici.

„V tom případě se ptám, co je tohle? Výslech nebo společenská konverzace?“

„To nechte laskavě na mně.“

„A to tedy ne! Protože jestli je to společenská konverzace o mém soukromí, tak odcházím. Jestli jde o řádný výslech z důvodu podezření, že jsem se něčeho nezákonného dopustil, měl byste postupovat jinak! Nemýlím se?“

Než mohl Adamec odpovědět, rozehrál se mu na stole mobil. Zvedl ho, pozorně poslouchal a občas souhlasně zabručel.

„Rozumím,“ houkl posléze do sluchátka s podivným úšklebkem vyjadřující ďábelské uspokojení.

„Tak helejte, pane chytráku! Paní Zídková bohužel vypovídá ve váš prospěch, takže se můžete

sebrat a vypadnout! Ale neskončil jsem s vámi, to si pište!“

„Píšu, spolehněte se,“ usmál se Roman mile a vstal. „Mám to chápat tak, že zákaz telefonování s paní Zídkovou je zrušen?“

„Nemyslím si, že je morální když ženatý muž udržuje poměr s vdanou paní,“ řekl náčelník Adamec nenávistně.

„Vidíte to? Já si doteď myslel, že jsem na policii, ne v kostele...“

V dobrém rozmaru, spokojen sám se sebou, vyšel z budovy policie. Rozhlédl se po parkovišti a najednou ho přepadl pocit, že na něho někdo vylil kbelík studené vody. Jeho auto tam nebylo!

Další dvě hodiny strávil na policii sepisováním protokolu ohledně krádeže auta, tentokrát s dalším policistou.

Když znovu vyšel na denní světlo, byl přesvědčen, že se s ním zřítily kadibudka. Odevzdaně zamířil přes křižovatku do zahrádky restaurace té nejnižší cenové skupiny ve městě. Poručil si pivo a fernet. Než mu to upocený číšník přinesl, zavolala Alice.

„Co se to děje, Romi? Zlobíš se na mě?“ zeptala se ustaraně, když uslyšela jeho hlas.

„Počkej, nejdřív -jak je ti?“

„Menší otřes mozku, pět stehů na hlavě, pár modřin a kocovina. Hlavu mám zralou na obruč, ale za chvíli jedu domů. Přijede pro mě Lucka.“

„Fuj, to ze mě spadlo závaží! Měl jsem o tebe hrozný strach... A co doma, manžel?“

„Nemluví se mnou ani telefonem. Ale co, vždycky trucuje, když se od tebe vrátím. Ale hned je mi líp když slyším, že ses o mě bál.“

„Prosím tě, jak se to stalo? Nechápu to,“ vyzvídal.

„Ani já to moc nechápu. Vždyť víš, vypila jsem přes míru. Mám okno. Jenom matně si pamatuju, že jsem musela na záchod a že jsem si pustila sprchu. Pak už jsou to jenom dohady... Asi jsem se nějak zamotala do té koupelnové předložky na zemi a spadla hlavou na okraj sprchovací vany. S tím se netrap, je to moje pitomost! A co ty?“

„Nic moc. Už mě dvakrát vyslyšeli policajti a jejich šéf co vypadá jako opičák, se přitom tvářil, že mě okamžitě pošle na Mírov.“

„Jo, ten? Vykašli se na něho. Tady mu říkají Jakuzo a povídají se o něm šílené věci. Je zkorumpovaný, ctižádostivý, zlý a si hraje na velkého bosse. Ale je to kamarád mého muže

a ten k němu vzhlíží jak ke svatému obrázku. Jezdí spolu na závody o železného muže, terénní závody na kolech, běhají přespolní běhy a chodí blbnout do posilovny. A už roky se o mě pokouší! Tady byl hned ráno a hodinu se mi snažil vnutit, žes mě zmlátil a znásilnil! Blbec! Myslí si, že každý chlap je stejný kretén jako on. Svoji bývalou umlátil skoro k smrti...Hele, musím se sbalit, Lucka je už je tady pro mě! Ještě zavolám! Čauky!“

Zasunul mobil do pouzdra na opasku, naráz vypil panáka a zapil to pořádným douškem piva. Z mizerné nálady to však nepomohlo. Auto už asi neuvidí, na další hned tak nenašetří. Nejvýš tak na nějakou ojetinu.

Z neradostných myšlenek ho vytrhl stín, který mu udělal, podsaditý starší člověk s bejsbolovu kšiltovkou na hlavě. Měl nažehlenou modře kostkovanou košili s krátkými rukávy, světlou vestu s mnoha kapsami, docela padnoucí rifle a levné botasky. V ruce měl vycházkovou hůl, která se k jeho sportovnímu oblečení a vzezření moc nehodila.

„Myslíš, že možu?“ ukázal na židli.

Roman se významně rozhlédl po volných stolech, nicméně odevzdaně přikývl. -Pán co si potřebuje popovídat, pomyslel si.

„Já ťa znám, ogárku.“

„To se pletete. Nejsem místní.“

„To vím. Si přítel Aličky Cábové, vlastně dneska Zídkové. Dobře sem sa znal s jejím tatou.“

Roman zbystřil a důkladně si chlápka prohlédl. Měl vyholené tváře a z pod kšiltu, na něho hleděly pronikavé a vychytralé oči nad výrazným nosem.

„Neboj, já nejsu proti tobě.“

„Tak jo. Dáte si něco?“

„Tak to bylo špatně, ogárku. Su sice důchodec, ale ne žebrák. Nepotřebuju, abys mi něco zaplatil.“

„Tak tedy?“

Ten člověk se mu docela zamlouval, i když jeho zkoumavý a naléhavý pohled nebyl zrovna příjemný. Bylo však v něm něco, co Romana přitahovalo a vzbuzovalo zvědavost. Určitě měl charisma přímého jaderného člověka.

„Tož, to ještě nevím. Dáme řeč?“

„O čem? Fotbal mě až tak nebere, politika už vůbec a na vyprávění vtipů taky nejsem žádný borec. A dnes na to nemám ani náladu!“

„Co to bude Liborku? Jako vždycky?“ zeptal se příchozího číšník důvěrně, ale s respektem.

„Tož, kofolu a rum. Díky.“

Než se číšník vrátil s táckem, mlčeli. Romanovi ten upřený a pátravý pohled začal vadit a nervózně vzdychl.

„Uklidni sa ogárku, třeba ti můžu pomoci. Jenom nevím, jestli o to budeš stát nebo či si to zasloužíš.“

„Pomoc? Jste kouzelný dědeček? A vůbec, nepotřebuji pomoc!“

„Tož, možná potřebuješ, kdo ví? A třebaš aj ty mně pomůžeš. Jmenuju sa Kuběna Libor,“ natáhl k němu suchou a pevnou ruku a přitom ho stále zkoumal. Romanovi připadal docela zábavný ten jeho částečný valašský přízvuk.

„Seš hodná Luci, žes přijela. Dík.“

„Proboha mamí, co se ti stalo? Celou noc jsem kvůli tobě nespala,“ prohlížela si vystrašeně a starostlivě velkou náplast na jejím spánku.

„Teď ne. Počkej, až v autě. Hlavně odtud rychle pojdme, prosím,“ podala jí tašku s věcmi a zavěsila se do ní.

Lucka na matce neuvěřitelně visela. Povídá se o nich, že jsou stále ještě spojeny pupeční šňůrou. Obdivuje na matce její vzhled, samostatnost, ráznost, vyzývavost i živočišnost. Jen jedné její

vlastnosti se bojí: když je toho na ni v nějaké životní situaci příliš, opije se. Opije se jako chlap a druhý den má okno jak tabule slunečního kolektoru.

Nebývalo tomu tak vždy. Lucka si pamatuje, že to bývala starostlivá mamina. Když ještě bydleli v domku prarodičů na vesnici v příměstské části Ražkova, stíhala chodit do práce, starat se o rodiče, zahradu, dvě děti a manžela. Lucka současným dospělým pohledem, nechápala, jak to dokázala zvládat. U prarodičů však nebylo klidné bydlení. Děda byl docela hodný pán, jenže ke stáru se z něho stal silný alkoholik. Na dceru ani vnoučata nikdy nezvedl hlas ani v opileckém transu. Za to s babičkou a Lucčiným tátou se hádali tak, že se na tom bavila celá vesnice. Nakonec máma, která pracovala na odbytu tehdy významné firmy na výrobu kojeneckého zboží, zažádala o přidělení družstevního bytu a -kupodivu- dostala ho.

Táta nemohl pochopit, že v době tíživé nouze o byty, byl právě jim přidělen 1+4 v úplně novém paneláku. Začal matku podezírat, sledovat, dělat scény a dokonce jí několikrát zmlátil tak, že pak týden nosila sluneční brýle.

On život na vesnici přes rozpory s tchánem miloval. Nechtělo se mu do paneláku. Matka se Lucce později svěřila, že tohle byl počátek

neúspěchu jejich manželství. Všechno to završila smrt Lucčina bratra. Táta mu k patnáctinám bez matčina vědomí koupil crosovou motorku, na které se za pár dnů na terénní dráze za vesnicí zabil. Od té doby rodiče žijí jen vedle sebe a mámě začaly zdravotní problémy. Od malička ji trápilo astma a tehdy se její problémy výrazně zhoršily. Postupně zemřeli děda i babička a máma měla jednu milostnou avantýru za druhou, jakoby chtěla od života utrhnout, co se ještě dá. A taky občas pila. Říkaly tomu mezi sebou, že „má své dny“. V tom období o ni měla Lucka opravdový a upřímný strach.

Ale když poznala Romana, dostal matčin život podivný, ale aspoň nějaký, řád. Práce a domácnost na plno a jednou za týden, či čtrnáct dnů útěk od životní reality k Romanovi. S ním se prý cítila uvolněná, bezstarostná a v bezpečí...

„Udělal ti to Roman?“ zeptala se Lucka.

„Blázníš? Ten by mi neublížil. Bránil by mě možná ještě houževnatěji než ty.“

„Tak co se stalo?“

„Přehnal jsem to. Měla jsem prostě svůj den,“ řekla rázně a dala najevo, že nemá chuť věc dále rozebírat. „Raději povídej ty. Mělas přece včera rande?“ převedla Alice s chutí řeč jinam.

„Nic moc. Byl to zase krok do tmy. Hezkej, ale nic víc.“

„A? Bylo něco?“

„Mami, je to blbec. Zajímá ho jen značkový oblečení a holka, která by ho vykourila.“

„Luci, někdy mi připadáš starší, než kdy byla moje máma, tvoje babička.“

„A to je jak?“

„Za celý život měla jen jednoho sexuálního partnera -dědu! A přitom po ní bláznili všichni chlapi ve vesnici. Když pak děda začal pít, nenašla už odvalu k nějakému novému vztahu. A byla to jen ona sama, s kým měla ve stáří sex. Copak jsi po mně nic nezdělala? Je třeba žít, ne hledat prince.“

„Přece nepolezu do poklopce každému blbovi, který projeví zájem.“

„Seš krásná ženská, Luci. Je ti třiatvacet a mělas celkem tři vztahy. S klukem, který ti sice vyhovoval, ale pak odejel do Anglie a kdoví kde je mu konec. Pak s tím dýdžejem, o kterém se ti ještě dnes zdá, jenže ten už ojel každou pohlednější holku v okrese a konečně, s tím opravdu hodným klukem z práce, jenže ten je ženatý a i když má doma hroznou semetricku, nikdy se nerozvede, protože je slaboch.“

„No jo. Já vím, že jsem jenom obyčejná domácí slepice. Ale mně by vážně stačil normální obyčejný

kluk. Kluk co chce mít děti, co byl by na mně hodný, co by občas se mnou zašel do divadla nebo zajel s námi někam na výlet. Nechci toho přece tak moc! Copak je život jen o divokých mejdanech, chlastu, šoustání a marihuaně?“

„Luci, řekla jsem ti to už před časem, a opakuji to: chlap se chlapem nenarodí. Chlapa z něho udělá ženská. Dřív se říkalo, že z kluka udělá chlapa vojna, ale dnes už je to jenom na nás ženských. Chceš-li ho získat, ho překvapovat a sdílet s ním zážitky, pomaloučku ho strouhat k podobě jakou chceš. Chlapi se sice předělat nedají, ale ostrouhat některý vlastnosti na nich jdou. Nemůžeš čekat, že tě sbalí pan nejúžasnější.“

„Vidíš, tolik moudrosti máš a jak si sama dopadla,“ neodpustila si jízlivost Lucka. Zabočila na parkoviště před panelákem a bravurně zaparkovala. Nechystala se však vystoupit z auta.

Alice se na ni shovívavě podívala. „Víš, ono je to s chlapy taky vždycky sázka do rulety. Ne každý to strouhání snese a někdy při tom odkryjí kazy, se kterými se nedá nic dělat. Pak je třeba včas jít o dům dál... Luci, ale teď musím do postele. Tuhle řeč však ještě nekončíme...“